

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitst. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

20e jaargang nr. 28

=====
nadruk verboden

=====
5 maart 1976

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Op deze vierde vrijdag in de maand kunt U vanuit de zaal een onderwerp stellen. Wat is uw keuze?

x Er zijn een aantal onderwerpen binnengekomen.

- Laat ons dan maar zien hoever wij komen. Wat is punt 1?

onmoetingen met dierbaren na de dood

Wanneer iemand dood gaat, verdwijnt hij uit uw wereld. Hij leeft echter voort, soms zelfs ook in uw wereld. De vraag voor velen schijnt nu te zijn, of men zijn dierbaren na de dood nog zal ontmoeten.

Dit kan wel eens op een teleurstelling uitlopen, want er zijn wel eens dierbaren, die niet zo dierbaar waren, als U wel dacht.

Aan de andere kant: wanneer iemand werkelijk geestelijk contact met u heeft gehad - dit slaat dus niet op stoffelijke kontakten zonder meer, er zal altijd een geestelijk element bij moeten zijn - dan betekent dit, dat die persoon in uw bestaan, dus zowel in uw herinnering als in uw bestaan, van invloed gebleven is.

U bent dus innerlijk geprogrammeerd, ook t.a.v. die persoon. De ander heeft iets dergelijks ervaren en heeft dus uw data, uw trillingen, in zich opgenomen.

Wat duidelijk maakt, dat er tussen beiden een soort harmonie bestaat. Deze harmonie zal niet altijd en onmiddellijk een beseft contact betekenen. Er zijn mensen, die menen, dat zodra zij dood gaan, alle dierbaren op de kade staan om hen in te wuiven.

Zo erg is het ook weer niet. Of reeds in deze vroege fase contact wordt gemaakt, is sterk afhankelijk van de relatie, die tussen beiden bestaat.

Maar zodra u eenmaal van uw bestaan in de geest bewust bent geworden, zult u automatisch de waarden van uw eigen leven intenser uit gaan stralen. Het is a.h.w. datgene, wat u bijdraagt aan het wezen van de wereld in de geest, waarvan u deel uitmaakt.

Daarop antwoorden degenen, die met u verbonden zijn. Dit werkt nog beter dan een advertentiesysteem, want het is een uitstraling, die in feite de gehele wereld van de geest doordringt en zo een ieder, die daarop is afgestemd, doet antwoorden.

Je krijgt dus inderdaad contact. Dit betekent ook, dat degenen, die u voorgingen, zich tegenover u zullen manifesteren. Ook hieraan zitten enkele haakjes, al zult u die nu niet zo belangrijk achten.

Wanneer de ander hoger bewust is dan u, is een dergelijk contact nog steeds mogelijk, maar alleen op uw eigen niveau. U zult mogelijk aan kunnen voelen, dat de ander meer is, dan u onmiddellijk kunt verwerken, maar hij of zij neemt altijd contact op in de wereld, waarin u meent te bestaan. Kort na de dood zal dit gemeenlijk het z.g. zomerland zijn. Een soort geestelijke Costa Brava dus.

Wanneer er meerdere van dergelijke contacten voor je mogelijk zijn, zul je verder moeten konstateren, dat je in vele gevallen niet in staat bent meerdere van dergelijke contacten gelijktijdig te beleven.

Het denkbeeld, dat je opeens alle dierbaren rond je vergaard zult zien, zodra je dood bent, kun je dus wel vergeten. U bent immers zelf actief in de geestelijke wereld. Hierdoor zal nu eens de waarde van de een vanuit u als belangrijker naar voren komen, dan weer eens waarden, die je met anderen gemeen had. Het zijn nu deze beleefde en besepte waarden, die je met een ander gemeen hebt, die dergelijke contacten mogelijk maken.

Waaruit blijkt, dat een contact zonder meer mogelijk zal zijn, inderdaad bestaat en, zoals dit plechtig heet, op grond van uw wezensinhouden ook na de dood voortdurend geëffectueerd zal worden.

Er spelen ook nog wel andere zaken een rol. Iemand gaat over. Hij of zij is, zoals dit mooi heet, u voorgegaan. Daarmede zijn dan alle stoffelijke banden en verplichtingen afgedaan.

Dus niet: wij waren op aarde getrouwd, dus nu zijn wij dit in de geest nog steeds. Voor sommigen, die zich daarover illusies maken, is dit mogelijk een vervelende mededeling, maar heus, in de geest zijn dergelijke banden eenvoudig afgelopen.

Maar wat je geestelijk voor elkaar hebt betekend, de wijze, waarop je hebt bijgedragen tot elkanders vorming- emotioneel, mentaal of anderszins - blijft bestaan.

Degene, die overgaat, zal juist op deze punten met u contact op blijven nemen. Op aarde heb je dergelijke contacten tussen geest en stof ook steeds, al bemerken de meeste mensen daarvan niet zoveel.

Anderen bemerken een dergelijk contact wel, maar maken daar dan een soort particuliere eredienst van, wat zeker ook niet gezond en goed mag heten.

Maar hoe dan ook, een dergelijk contact bestaat dus reeds, wanneer een van degenen, die verbonden zijn, nog op aarde is. Zelfs wanneer u zich nooit op aarde bewust wordt van het feit,

dat de ander met u verbonden blijft, is deze in de geest zich daarvan wel voortdurend bewust.

Wanneer een mens zich van dergelijke banden meer bewust wordt, kan een dergelijk contact zich bovendien nog zo afspelen, dat ook de stofmens hiervan steeds meer beseft. De feitelijke kontakten zullen zich dan gemeenlijk nog afspelen tijdens de slaap, tijdens uittredingen, maar daarnaast kan de band kenbaar worden door een soort inspiratieve werking, of - wat vooral bij ziekte, dood, bewusteloosheid voorkomt - een onmiddellijk contact, waarbij de oude herinneringsbeelden in de hersenen worden geactiveerd en zich a.h.w. tussen de waarnemingen van de werkelijkheid van heden schuiven.

Iets dergelijks kan gebeuren, wanneer men tijdens hersenoperaties bepaalde hersencentra aanraakt. Er ontstaat dan een soort dubbelbeeld, bestaande uit de werkelijkheid, die men waarneemt, terwijl gelijktijdig een stukje van het verleden als een even duidelijk tweede beeld gelijktijdig wordt waargenomen.

Stel, dat een dergelijk contact bestaat. Dan impliceert dit, dat door de niet verbroken of onderbroken band met alleen deze persoon een contact zal blijven bestaan, ook al bent u zich niet van eigen dood, zomeland e.d. bewust geworden. Een dergelijke relatie zal dus altijd gestalte krijgen.

In dergelijke gevallen kun je ook spreken over het "afhalen door geliefden". Vanuit ons standpunt is dit natuurlijk geen afhalen, maar een mens, die eerst nu zich realiseert, hoe iemand uit de geest voortdurend voor deze persoon aan 't werk is geweest, terwijl deze nog in de stof leefde.

Want wanneer er werkelijk belangrijke geestelijke banden bestaan, is de kans groot, dat zo iemand, zodra deze zich van eigen geestelijk bestaan bewust wordt, weer contact met u gaat opnemen en op al, wat u bent en alle noden, die u kent, blijft reageren.

Waarmede m.i. dit eerste onderwerpje wel voldoende is behandeld. Indien U nog vragen hebt, kunt u die nu stellen. Daar u van deze gelegenheid geen gebruik maakt, gaan wij over naar onderwerpje twee.

x

evolutie van de mensheid

Wat ook een moeilijker onderwerp is, dan u schijnt te denken. Want bij een dergelijk onderwerp stel ik mij onmiddellijk de vraag: Is de mens dan werkelijk geëvolueerd?

Want het onderwerp, dat u stelt, impliceert, dat de mens in de loop van zijn ontwikkeling niet alleen uiterlijk wat is veranderd, maar ook is verbeterd.

De vorm is ongetwijfeld veel veranderd. Wanneer wij b.v. de mensen van heden bezien, doen zij lichamelijk wat armetierig aan in vergelijking met hun verre voorvaders, ook al zijn zij wel wat groter.

Er zijn voor homo sapiens andere soorten mensen geweest. Er zijn zelfs perioden geweest, waarin verschillende soorten gelijktijdig op aarde leefden, die in omvang en uiterlijk sterk van elkaar verschilden.

Onder hen schuilden de voorvaderen van het ras, dat u nu vormt, homo sapiens. Maar die voorvaderen, die o.m. leefden in de tijd van Mû, bezaten ook wel enige kennis. Ik wil nu niet eens ingaan op de vraag, of de magiers onder hen, kennis hadden van magnetische krachtverschijnselen, die zij later o.m. gebruikt zouden hebben voor een soort luchtvaart dank zij een krachtvorm, die zij " vrill " zouden genoemd hebben.

Toch wil ik met nadruk stellen, dat er tijden zijn geweest, waarin uw voorvaderen over een techniek beschikten, die, al was zij anders van vorm en uiting, toch gelijkwaardig kan worden geacht aan uw technische kennis.

Denk ook niet, dat uw architecten zo knap zijn, omdat zij hoogbouw plegen en wolkenkrabbers bouwen. Want ver voor Christus werden b.v. in Babylon reeds de hangende tuinen gebouwd, een werk, dat architectonisch en technisch zeker nog in deze dagen vele problemen zou opleveren.

U ziet nu overal op aarde nog overblijfselen van de grote bouwkunst die reeds zeg rond 2000 v. chr. bestond. Kijk eens naar de tempels en paleizen, zoals de mensen van toen die bouwden, met al er op en er aan, zoals het paleis op Kreta, dat een complete waterleiding kende.

Bezie dit alles en vraag u af, of de mens van heden in dit opzicht nu werkelijk in gunstige zin geëvolueerd is, omdat hij anders denkt, bouwt en zich wat anders is gaan gedragen.

De vraag, of de mens werkelijk geëvolueerd is, lijkt mij nog steeds moeilijk te beantwoorden. Ten hoogste kunnen wij ons af gaan vragen, of er mogelijk sprake is van een geestelijke evolutie van de mensheid. Maar ook hier blijkt, dat wij zeer voorzichtig te werk moeten gaan, willen wij tot een juiste en gelidige uitspraak komen.

Want bij het toenemend aantal mensen op de wereld is er immers ook een toenemend aantal z.g. nieuwe of jonge zielen op aarde, dus entiteiten, die voor het eerst in menselijke vorm op aarde inkarneren.

Daarvan kun je heus niet zoveel meer verwachten dan van uw verre voorvaderen, die - toen zij naar de vlakten trokken - in de bomen hun neefjes achterlieten, die later de apen werden.

Dergelijke mensen zullen zich uiterlijk aanpassen. Natuurlijk, anders kunnen zij zich niet handhaven. Zij hebben bovendien met hun lichaam bepaalde erfelijke kwaliteiten meegekregen.

Maar hun instinkten zijn volgens mij nog net zoals in het verleden. Geestelijk staan zij eveneens op ongeveer het zelfde peil.

Zeker, tussen deze nieuwelingen in treffen wij op uw wereld ook een redelijk aantal z.g. oude zielen aan. Een oude ziel is dus iemand, die meermalen als mens geïncarneerd was en in die inkarnaties ook een zekere geestelijke bewustwording heeft doorgemaakt.

Zo iemand heeft het geestelijk verder gebracht dan de oermensen van eens. Hij kan grotere wijsheid opbrengen, kan in grotere mate meester zijn van zijn lichaam en lichamelijke driften, terwijl een jonge ziel in zijn reacties gemeenlijk geheel door zijn lichaam beheerst zal worden.

De oude ziel heeft ook de mogelijkheid de z.g. paranormale gaven te gebruiken, zonder daarbij zijn technisch en logisch menselijk vermogen te verliezen.

Indien je dit een evolutie noemt, mag je stellen, dat de mens steeds verder evolueert. De grote fout, die de mens van deze dagen echter volgens mij maakt, is wel, dat hij tracht de vooruitgang van de mensheid af te meten aan zijn eigen bereikingen, zoals hij deze beschouwt. Wat er op neerkomt, dat hij maatstaven gebruikt, die eigenlijk niet relevant zijn.

U leeft in een technische cultuur. Wat mogelijk mooi is. Mensen worden bijna gek van het geluid van drilboren die in het kader van een snelle stadsvernieuwing de mensen kwellen, de mensen hebben op straat geen leven meer, dank zij auto's, die de lucht verpesten en bovendien het leven op straat onveiliger doen zijn dan vroeger het vertoeven in een oerwoud was.

De mensen van heden leven in steenwoestijnen, doortrokken met mooie asfaltpaden, vliegen door de lucht en verpesten zo nog even de atmosfeer in het voorbijgaan. De mensen van heden kennen de gehele wereld, maar zij weten niet eens, hoe hun buren heten.

Zeker, je kunt dit als maatstaf nemen en uitroepen, dat de mensheid van heden toch veel verder is gekomen, want nu kent zij zelfs reeds kerncentrales. Maar vergeet dan niet, dat er een tijd is geweest, dat de mensen meer wisten van magnetisme dan u in uw dagen, een tijd, dat de mensen bewust gebruik wisten te maken van vulkanische krachten. Er is zelfs een periode geweest, waarin de bekwaamste mensen dank zij een bepaalde vorm van wilskoncentratie en geestelijke concentratie de kracht van de zon voor hun doeleinden wisten te gebruiken.

Is uw techniek dan zoveel meer waard? U kunt er op wijzen, dat de gemiddelde mens van heden veel meer reist dan in het verleden ooit het geval was. Maar meent men dan werkelijk, dat de afstanden, die een mens tijdens zijn leven aflegt, bepalend zijn voor zijn evolutie, voor een verbetering van zijn mogelijkheden en geestelijke levensinhoud?

Mogelijk wilt u nu wijzen op de religieuze achtergronden, die in uw dagen dan toch maar bestaan. Goed. Vroeger hadden de mensen een geloof aan goden en deden wat aan hun geloof, wan - neer zij het benauwd kregen of zich minderwaardig gevoelden. In uw dagen is het nog net zo, ook al aanbidt men nu slechts één God.

Bovendien, in uw dagen beschouwt elke mens zijn God weer zo geheel anders, verwacht van die God andere dingen, meent, dat die God de mensen andere verplichtingen oplegt, dat het vanuit de geest bezien ondanks de gelijknamigheid van die éne God nog verdacht veel op een veelgodendom lijkt.

Ook hier zie ik nu niet bepaald een daverende vooruitgang. Tussen haakjes, u denkt toch niet, dat ik nu de mensheid probeer af te breken? Dat behoeft ik niet te doen, dat doen de mensen voortdurend zelf wel.

Maar mogelijk beeft u nu, waarom een dergelijk onderwerp mij toch wel even in moeilijkheden kan brengen. Want wat is die evolutie dan, die u bedoelt? Welke maatstaf moet ik dan gebruiken om een beeld daarvan te krijgen?

Misschien is de enige maatstaf, die voor mij en volgens mij bruikbaar zou zijn - wat niet betekent, dat het een absolute maatstaf is - een geestelijke.

Ik zie dan naar deze tijd en wordt mij er van bewust, dat in deze dagen zogoed als in de komende honderden jaren een

toestand op aarde heerst, die niet normaal mag heten.

Er is een golf van allerhande werkingen, allerhande veranderingen in energie ook, waardoor mensen op aarde anders gaan beleven, anders gaan denken enz., ja, soms zelfs een mate van inwijding kunnen vinden.

Dit alles bijeen doet mij stellen, dat de mensheid in deze dagen de kans heeft snel bewuster te worden. Maar als die mensen zo snel en zo goed bewust worden, is het voor mij een vraag, of zij later nog ooit als mensen op aarde zullen inkarneren.

Om het wat plastisch uit te drukken: je kunt het leven zien als een soort zee met een behoorlijke deining. Elke keer, wanneer een golf te hoog komt en een kop vormt, verstuipt er iets, gaat de atmosfeer in en maakt tijdelijk geen deel meer uit van de zee.

In de ontwikkeling van de mensheid erken ik eveneens een voortdurend ritme, een soort golving. Wanneer je beneden bent, dan blijkt de mens sterk gekonfronteerd te worden met materiële noodzaken en mogelijkheden. In deze tijd zal de mens moeten uitvinden, zich aan moeten passen, of ten onder gaan.

Komt men aan de top, dat spelen geestelijke waarden een grote rol en zullen de mensen, om als mens voort te kunnen bestaan, zich in sterke mate geestelijk bewust moeten worden.

Maar dat betekent meestal, dat de ziel de menselijke vorm voorlopig geheel vaarwel zegt, wanneer de aanpassing optimaal werd.

Daalt men toch weer neer in menselijke vorm, dan zal men in de volgende fase veel, van hetgeen er geestelijk bereikt werd, weer ongedaan moeten gaan maken.

Evolutie is voor mij in feite niet veel meer dan een mooi woord, ook al kunnen wij zeggen:

In het begin was er de oerzee, een bijzonder dichte brei, waarin vele chemicaliën opgelost voorkwamen en ook water was, maar wel in een veel geringere hoeveelheid dan nu.

In deze oerzee ontstonden door stralingen, blikseminslagen en vooral, onder inwerking van een uitbarsting op de zon, half-eiwitten.

Dezen hebben zich ontwikkeld en schiepen zo een verandering van omstandigheden in die oerzee. Door nieuwe inwerkingen van buitenaf kwamen hieruit de eencellige levensvormen voort.

De eencelligen ontwikkelden zich daarop tot meercelligen, deelden zich in grazers en jagers. Langzaam maar zeker krijgt het leven meer ingewikkelde structuren, wij krijgen b.v. te maken met molluskachtigen enz.

Zo kun je dan verdergaan, vertellend, hoe de sauriërs op aarde kwamen, hoe de eerste warmbloedigen aan land grotere kansen kregen, ook al moesten zij in het begin voortdurend zich verbergen en wegvlugten voor de sterke reptielen, zelfs toen dit reeds over zijn hoogste top van ontwikkeling heen was.

Daaruit kwamen dan weer de voorvaderen der mensen voort. En hieruit kwamen dan, door omstandigheden, maar ook door de wijze van reageren op de omgeving, stammen mensen voort.

Al deze stammen hadden dan weer een verschillend begrip van de natuur. Zij hadden verschillen van aanleg en kennis, dit mede bepaald door de omgeving, waarin zij leefden.

Dus door de soort jacht, die zij bedreven enz. Daarbij leefden zij in lagers of in holen. Later in een soort dorpen. Wat u mogelijk een grote vooruitgang lijkt. Maar die eerste hutten: zij tochtten verschrikkelijk. Veel meer dan een goed uitgezochte grot. Dus ook dat blijft een vraag.

Het belangrijke van de mens is misschien wel het volgende: de mens werd steeds weer met sterk wisselende omstandigheden gekonfronteerd. Om te overleven moest hij goed kunnen onthouden. Hij moest zeer veel zaken leren herkennen.

Dat kon op de duur, daar het een grote hoeveelheid van feiten werd, niet meer zuiver instinktief gebeuren. Er ontstond dus een vergroot herinneringsvermogen.

En een vergroot herinneringsvermogen werd de basis voor de eerste vorm van menselijke rede. Een mens vereert de rede, ook nu nog. Zoals een mens gemeenlijk alles vereert, waarvan hij weinig gebruik maakt.

Uit dit redelijk gedrag ontstond een toenemende neiging tot hanteren, die niet beperkt bleef tot natuurlijk gebruik, zoals het werpen met stenen, of het gebruiken van een stok als slagwapen.

De mens begon min of meer bewust naar een steeds grotere verfijning in keuze en gebruik van wapens te zoeken. Wat, en dit mogen wij zeker niet vergaten, alles nog een uitvloeisel is van de overlevingsdrang, die in alle leven kan worden aangetroffen.

M.a.w. : dit verfijnde gebruiken van wapens zegt in feite weinig over de kwaliteit van de mens. Het maakt alleen duidelijk, dat degenen, die voldoende inzicht hadden om tot een steeds juister gebruik van wapens over te gaan, de beste overlevingskansen hadden, terwijl de anderen veel eerder stierven.

Zo ontstaan wezens, die hun angsten leren overwinnen, die ontdekken, wat vuur is en daarvan gebruik leren maken. De mensen leren hun jachtbuit koken, verharde speren maken door de punten in vuur te harden enz.

Wat later leert men een soort slee maken, waneer men zware lasten moet vervoeren. Vandaar komt men tot de rolslede. Men legt voor het platform, waarop de jachtbuit ligt, ronde stokken en schuift het daarover verder. Zo kan men meer in een keer transportereren.

Van de rolslede komt men tot het eerste wiel. Dit is nog een balkwiel, een ronde balk, onder het voertuig bevestigd. Dan volgt het schijfwiel.

Dan blijkt, dat dit wiel zoveel verschillende gebruiksmogelijkheden toont, dat een versnelling in de ontwikkeling optreedt. Verschijnselen bij de draaiing van het wiel leren de mens ook hoe hij zelf vuur kan maken. Een vooruitgang, want tot dan toe moest hij het vuur steeds weer uit natuurlijke bronnen halen, zoals gloeiende lava, bosbranden enz.

Het gevolg is, dat mensen steeds minder afhankelijk worden van natuurlijke verschijnselen in hun omgeving. Wat een lichamelijke onafhankelijkheid gaat betekenen. Hierdoor slaagt de mens er op de duur in gemeenschappen op te bouwen, die niet alleen maar trekken, zoals de eerste jagershorden. Men begint dieren te houden. Herdersstammen leiden ook nog een trekkend leven, want zij hebben voor hun dieren een mate van veiligheid, maar ook voldoende terrein nodig.

Men komt er hierdoor ook eerder toe zich te vestigen in geschikte oorden. Wij zien de eerste zeer primitieve vormen van landbouw ontstaan. Men zou dit een verzamellandbouw kunnen noemen: er worden nog niet bewust gewassen geplant, maar wel beschermt men plaatsen, waar begeerlijke gewassen rijkelijk voorkomen, die daarna natuurlijk geoogst worden.

Tot iemand een helder idee krijgt en redeneert: die dingen zaaien kennelijk zichzelf uit, dus waarom zouden wij dit ook niet doen. Dan ontstaat verbouw van voornamelijk zaaddragende grassoorten, waaruit later de granen zullen ontstaan enz.

De mens gaat steeds meer nadenken en probeert steeds meer de krachten van de natuur voor zijn eigen doeleinden te gebruiken. In deze situatie gaan ook steeds meer mensen hun krachten gebruiken om meer te zijn dan anderen, niet alleen binnen de stam, maar ook door bezit tegenover anderen.

Dan ontstaan de eerste krijgersgroepen. In het begin zou je dezen het beste kunnen vergelijken met terreurbenden, die je laten betalen voor bescherming onder het motto: Als je niets geeft, doen wij je wat en als je ons iets geeft, doen wij je niets.

Langzaam maar zeker gaat een dergelijke bende het gebied, waarin zij afpersingen pleegt, beschouwen als eigendom. De opperhoofden van die groepen zou men de eerste koninkjes kunnen noemen. Zij verdedigen het gebied, waarvan zij de revenuen plukken, tegen alle anderen en voelen die verdediging op de duur als een verplichting ook tegenover de inwoners van dit gebied. Maar hun wil is daarbij de enige wet voor allen.

Wordt de bende groter, wat bij een rijk gebied snel gebeurt, dan zijn er wetten, regels nodig. Zo ontstaat langzaam een beschaving, waarbij de trekkende volkeren rekening moeten houden met de enkele gevestigde stammen, zoals in Mû met zijn voornamelijk trekkende bevolking het geval was.

Stedebouw ontstaat. De atlantiërs vormen een voorbeeld hiervan. De vaste steden vormen een soort vesting, van waaruit men jaagt, op visvangst gaat, rooftochten organiseert enz. En op de duur drijft men ook handel vanuit de steden, voornamelijk met andere steden.

Het gevolg is, dat zowel de wapens als de vervoersmiddelen steeds beter moeten worden. Er is meer organisatie noodzakelijk. Maar toch is dit alles in feite nog steeds een kwestie van een jézelf handhaven en in standhouden.

Het is nog steeds zo, dat elke burger niet alleen maar zakenman is in dergelijke steden. Hij moet ook goed kunnen vechten, een leider van krijgers kunnen zijn. Een zakenman, die zonder te kunnen vechten, met een lading zou willen afreizen, wordt overvallen en is failliet, voor hij vijf k.m. buiten de stad komt. Want waar men zich niet verdedigen kan, zijn er altijd wel liefhebbers voor een deel van de karavaan.

Daarna volgt een kleine ijstijd en in vele streken vallen de mensen terug in het holentijdperk. Elders zullen de mensen door rampen eveneens tot eenvoudiger wijze van leven gedwongen worden.

De overlevering blijft natuurlijk bestaan, de verkregen kennis blijft bestaan, al wordt een deel daarvan tot legende. De mensen hanteren een primitievere techniek, die ontleend is aan de mogelijkheden van eens, maar die eenvoudiger moet zijn,

omdat men niet meer over de oude mogelijkheden en middelen kan beschikken.

Zo sukkelt de mensheid langzaam maar zeker naar de tijden, die voor u historisch zijn, tijden waarin stadsrijken bestaan, de eerste vloten over de zeeën varen, maar dan wel langs de kust en wat die meer zij.

Wij denken in dit verband ongetwijfeld even aan de handeldrijvende Phoeniciërs, die heus niet alleen maar met biezenboten of op geitevellenvlotten voeren, maar ook reeds grotere houten vlotten bouwden en zelfs in een latere tijd volgens mij tot de eersten behoorden, die uitgeholde boomstammen van uitleggers voorzagen, om zo daarmee ook afstanden over zee af te kunnen leggen.

Het is ook de tijd van grotere rijken, zoals het rijk in de Gobi, dat al snel weer verdwijnt. Overal zien wij grote bouwwerken verrijzen, alsof de mensen daarmee de wereld hun eigen grootheid en macht willen tonen.

Denk niet, dat dit primitief of iets bijzonders is. Kijk maar eens in uw eigen land. Wanneer een burgemeester of zo het een en ander wil presteren om zijn eigen grootheid aan te tonen, wat doet hij dan? Hij bouwt het een of andere grote viaduct, legt een metro aan of iets dergelijks.

Wanneer een groot bedrijf wil laten zien, dat het belangrijk is, dan zet het een groot gebouw neer, waaraan een ieder af kan lezen, dat hier een zeer belangrijke firma is gevestigd. Enzo-voorts.

Zelfs ministers lijden aan deze kwaal. In hun ogen is een ministerie geen echt ministerie meer, of het moet een gebouw hebben, dat zo buitengewoon doet, dat de burger al hysterisch wordt, wanneer hij het ministerie alleen maar ziet.

Het bouwen is in feite een poging jezelf een eeuwigheids - waarde te verlenen, een belangrijkheid, die niet door de tijd zal kunnen worden aangetast.

Een voortvloeijsel vanuit het menselijk denken, dat eerst alleen in goden gelooft, maar zichzelf als eindelijk beschouwt, om op de duur, overtuigd van eigen grootheid en macht, over te gaan op de stelling, dat een belangrijk mens als een soort halfgod tussen de goden onbeperkt zal kunnen verder leven.

Zo ontstaan ook godsdiensten, waarin de onvergankelijkheid van het leven een belangrijke rol speelt en vele misbruiken veroorzaakt. God zijn, deel van God zijn, uitverkoren door een God zijn betekent onsterfelijkheid, de mogelijkheid eigen belangrijkheid en bestaan onbeperkt te manifesteren.

En voor je het weet, zie je de eerste werkelijk grote steden ontstaan, zoals het Rome van eens, compleet met woningnood, snertflats, waarin de mensen ook al flatneurosen kenden, compleet met de grote circussen en amphitheatres. Daarin werd dan wel niet officieel gevoetbald, dat is meer van uw tijd, maar wat het publiek betreft waren de reacties ongeveer gelijk aan hetgeen u nu nog kent.

Waarmede wij langzaam in uw dagen terecht komen. Dan kun je stellen, dat het geheel een ontwikkeling vertoont. Maar de vraag blijft bestaan, of men deze ook een evolutie mag noemen in de door mij omschreven zin van het woord.

Ik denk daarover even na en herinner mij, dat men in de tijd, dat er nog twee afzonderlijke kronen waren in Egypte, de

mensen soms zeer bekwaam waren in telepathische waarneming en berichtgeving.

Ik herinner mij, dat de mensen wisten, wat er op zeer grote afstand aan belangrijks gebeurde, terwijl zij elkaar vaak a.h.w. draadloos boodschappen toezonden, soms door het telepathisch overdragen van symbolen, in andere, minder voorkomende gevallen, zelfs door het overdragen van gehele gedachteninhouden.

Anders dan nu, maar het was er dan toch maar. Anders, maar daarom volgens mij nog niet minderwaardig. Mogelijk betoogt u, dat de boekdrukkunst de mens vooruitgeholpen heeft door het verbreiden van kennis. Dat zal voor uw dagen zeker waar zijn. Maar zelfs in uw dagen leven er nog mensen, onderontwikkelde figuren in uw ogen, die niet eens kunnen lezen of schrijven, die u hun afstamming kunnen opnoemen over soms 80 of meer geslachten en daarbij precies kunnen vertellen, wat er met hun voorouders zoal gebeurd is.

Die mensen kunnen heel wat vertellen. Wanneer zij goed beginnen de inhoud van hun herinneringen weer te geven, blijven zij wel een paar weken aan het woord, zonder ooit te vervallen in het citeren van onbenulligheden.

Het weten van dergelijke mensen bevat meer feitenmateriaal, dan dat van menige student. Hun weten is misschien in uw ogen minder belangrijk, maar voor hun wijze van leven zijn de ervaringen van hun voorouders zeer belangrijk en kunnen soms het verschil uitmaken tussen leven en dood.

Andere mensen, ook al onderontwikkeld en technisch niet begaafd, weten niet eens, wat een kompas is. Maar na enig ge-goochel met een speer, of met pijl en boog - soms zelfs met een grashalm, weten zij precies, waarheen zij moeten gaan om een bepaald doel te bereiken. Zij kunnen op deze wijze zelfs zich verplaatsende doelen - b.v. trekkende mensen - feilloos langs de kortste weg bereiken. Zij weten ook precies, waar zij water kunnen vinden in een droge omgeving en "ruiken" water soms op vele kilometers afstand, soms tot 100 k.m. toe. Iets wat U, zover mij bekend, met uw moderne techniek dan toch maar niet klaar kunt spelen.

Geestelijke en mentale kwaliteiten bestonden bij de mensen reeds op een hoger vlak, terwijl de uiterlijke vorm van leven en handelen vanuit uw standpunt nog zeer onbeschaafd en simpel was.

Realiseer u, dat de z.g. primitieve stammen gaven en mogelijkheden vertoonden, die in uw dagen niet meer voorkomen of slechts zeer zelden optreden en dan niet onder degenen, die u als hoogbeschaafd beschouwt.

Moet ik dan spreken over een evolutie van de mens, of van een devaluatie van de menselijkheid en menselijke begaafdheid? Het ligt er maar aan, vanuit welk standpunt je dit alles beziet.

Ik zou het als volgt willen stellen: eerst wanneer de mens al datgene, wat hij materieel heeft geleerd en bereikt kan voegen bij alle ontwikkelde mogelijkheden, die hij geestelijk bezit en de krachten, die hij geestelijk en mentaal kan leren hanteren, durf ik van een werkelijke evolutie te spreken.

Dan is er geen sprake meer van een wisseling tussen materiële vooruitgang en geestelijke vooruitgang, steeds weer gepaardgaande met dieptepunten in geestelijk of materieel opzicht.

Dan zal er, voor het eerst in zeer lange tijd, binnen de mensheid weer sprake zijn van een vooruitgang in materiële mogelijkheden, gepaardgaande met een bewuster en beheerster gebruik van geestelijke mogelijkheden.

Dan komt de mens tot een synthese, waarin hij het totaal van zijn eigen wezen, van de menselijke kwaliteiten, levenskracht en geestelijke krachten, die rond hem bestaan, kan samenvoegen met zijn besef van stoffelijke mogelijkheden en materiële ontwikkelingen.

Zoudt u mij vragen, of ik dit een evolutie acht, dan is het antwoord: ja; gezien de laatste 30.000 jaar acht ik een dergelijke ontwikkeling een kennelijke evolutie van het mensdom.

Hebt u kommentaar of vragen? Neen? Dan nemen wij nog een volgend onderwerp.

x

het Baha'i geloof

- Daarover wil ik niet te veel zeggen. Dit is iets, wat je moet leren beleven. Je kunt er over praten en lezen in uw dagen, zoveel u maar wilt.

Het is de leer van Baha Ullah, een profeet, die niet alleen de mensen geleerd heeft, hoe alle wijsheid en godsdienst in feite een en dezelfde stam heeft, maar ook - en dit acht ik het voornaamste - de mens heeft geleerd, hoe hij naar deze bron van wijsheid toe kan gaan.

Indien u mij vraagt, wat in Baha'i volgens mij het belangrijkste is, zo antwoord ik: dat je leert, hoe jezelf open te stellen voor God, de kosmos, of hoe je het noemt, en daaruit steeds weer datgene innerlijk te verkrijgen, wat je nodig hebt.

Het is dus een kosmische brug, die deze profeet voor de mensen bouwt, waarbij de leer en de voorschriften volgens mij verder veel minder belangrijk zijn dan het mogelijk lijkt.

Baha'i is dan ook eigenlijk geen "kerk", geen religie. Ik zou het eerder een leefwijze willen noemen, waarbij zeker bezinning, meditatie en bepaalde vormen van een je openstellen de hoofdrol spelen.

Het is opvallend genoeg ook een leer, die je in staat stelt al het andere, wat anderen geloven, te aanvaarden. Het is dus geen leer, die je dwingt al het andere af te wijzen. En dit komt maar bij zeer weinig esoterische of godsdienstige leerstellingen voor.

In het boeddhisme geldt dit tot zekere hoogte, in het Baha'i zover mij bekend volledig, wijst de mens niets af, omdat het immers deel is van de kosmos.

Wel probeert de mens door te dringen tot de kern van alles, door te dringen tot de kracht zelf, die de kosmos vormt en in standhoudt, terwijl men tracht daaruit te leren zo te leven, dat men als deel van de kosmos in eigen functie steeds het geheel representeert.

Wilt u meer weten over de methoden, die worden aanbevolen over de leerstellingen, of het leven van de profeet, dan bestaat hiervoor zoveel litteratuur, dat het mij overbodig lijkt

u hierover nu voorlichting te geven: Degenen, die dit niet interesseert, luisteren toch niet en degenen, die dit wel interesseert, kunnen het beter eens nalezen.

Eén ding moet men daarbij wel onthouden: Baha'i is geen verlossing zonder meer, het is een weg om in jezelf de grenzen te breken tussen jezelf en de oneindigheid.

Al wat daaruit voortkomt, is mystiek als het lijkt, zeer rationeel, want het is iets, wat je met je hersenen, met je geest en met je gevoel kunt beleven, verwerken en uitdrukken.

Hebt u hierop commentaar?

x Komt het streven van de Orde niet sterk overeen met dat der Baha'i groep? Zou men niet van 'n frappante parallel kunnen spreken?

- Dat klinkt erg vleierend voor de Orde. Toch is er een groot verschil. De bron. Dan werkt de Orde opzettelijk met een zo weinig mogelijk kerkelijke inslag, terwijl de Maha'i ondanks zichzelf toch een kerkelijke sfeer schept. Dit is voor de meditatie enz. veel beter, maar aan de andere kant vormt dit voor velen een drempel, waar men niet zo gemakkelijk over heen komt.

Indien ik een vergelijk kan maken: Baha'i is het concertgebouw. Wij spelen ongeveer het zelfde, maar dan in de muzikentent. Wat niet wegneemt, dat er vele overeenkomsten zijn aan te wijzen.

Ik zal nog maar een onderwerpje bij de kop nemen. Wat?

x over gebed, meditatie en kontemplatie

- Een eenvoudig onderwerp. Het gaat u om de beste methode? Voor gebed betekent dit: besef bij alles, wat je doet, dat je probeert daarmee de eeuwige kracht, die in je bestaat, waardig te zijn. Dan is immers al, wat je bent, al wat je denkt en doet een gebed?

En zo je al met woorden wilt bidden - wat een zeer menselijke behoefte is - geldt: Spreek a.u.b. niet tot God, of deze zo heel ver van u af staat.

Wanneer iemand begint te bidden in de stijl van: O heer, zie mij, nederig zondaar.... zo krijg ik het gevoel, dat hij niet weet waar het om gaat.

Jezus heeft ons dan toch wel een wat ander voorbeeld gegeven. Want wat zegt Hij? Vader! Volgens mij zijn wij altijd zo dicht bij God en zo zeer door ons zijn met Hem verwant, dat je volgens mij rustig tegen God kunt spreken, alsof deze je buurman was. Maar dan wel een almachtige buurman, die erg veel van je houdt.

Wanneer je je gemoed eens wilt luchten, zeg het rustig tegen God, ook wat er volgens jou in zijn schepping niet deugt. Maar zeg er dan bij: Zo zie ik het tenminste. En wanneer ik het mis heb, help mij dan het beter te begrijpen.

Bidden is dus nogal gemakkelijk. En dan gaan wij mediteren. Meditatie heeft verschillende voordelen, o.m. dat je er bij kunt zitten ....

Wanneer wij mediteren, zijn wij bezig iets te overwegen. Wanneer je iets overweegt, bezie je een onderwerp van alle kanten. Je kunt dus evengoed mediteren over de vraag, wat nu eigenlijk socialisme is als over de vraag, wat een mus denkt of de vraag, waarom de zee zo boeiend ruist, wanneer je aan het strand staat.

Waarmede ik maar duidelijk wil maken, dat het onderwerp op zich hierbij niet zo heel erg belangrijk is. Het belangrijke is volgens mij vooral het feit, dat wij bij meditatie uit moeten gaan van alles, wat er in ons bestaat.

Wij realiseren ons b.v. het lijden van de wereld. Dan hebben wij niet alleen medelijden met alles, wat lijdt, maar wij beseffen mede, dat wij daarbij of daardoor zelf een functie binnen het geheel hebben, zodat wij voor ~~scrmigen~~ lijden kunnen betekenen, maar voor anderen toch ook weer een troost kunnen zijn.

De eenvoudigste wijze van mediteren is het volgende: Wanneer er eens iets is, waarmede je in de knoop zit of iets, wat je heel erg belangrijk vindt, moet je allereerst proberen jezelf zo goed je kunt te ontspannen. Ga lekker zitten in een luie stoel, zorg dat de radio uit staat en hoop, dat de kinderen geen lawaai zullen maken.

Vraag je dan eens af, wat er voor jou en in jou zoal bestaat aan gedachten en besef in verband met het probleem of het onderwerp. Probeer het van alle kanten te bezien.

Het is ongeveer, of je een beeldhouwwerk tot dan toe altijd aan een en dezelfde kant bent gepasseerd en nu zegt: ik loop er eens omheen, ik ga eens kijken naar de details, ik ga eventueel kijken naar het inschrift. Want daardoor zal ik mogelijk kunnen begrijpen, wat het voorstelt.

Dat voorbeeld geldt altijd, behalve natuurlijk wanneer het beeld abstract is. Maar dat vormt dan weer een onderwerp voor verdere meditatie.

Het zal u duidelijk zijn, dat mediteren dus neerkomt op het beschouwen der dingen. Dat kan alles zijn, van het lijden van Jezus tot de moeilijkheden van den Uyl. Zover het begrip meditatie in het geding is, maakt dit geen enkel verschil uit.

Mediteer alleen over die dingen, die voor u werkelijk belangrijk zijn, de dingen, die u sterk gevoelt, of de dingen, die uw gedachten bezig houden.

Wordt u bewust van uzelf op deze wijze. Mediteer actief, met uw gevoel en uw verstand. Wees niet bang voor de verschillende gedachten en gevoelens, die tijdens de meditatie rijzen want dezen horen er bij. Meditatie betekent :iets beseffen omtrent jezelf en de wereld.

Kontemplatie is weer iets geheel anders. Gaat het bij de meditatie om de relatie, die bestaat voor ons en met ons t.a.v. een onderwerp en de wereld, zo is kontemplatie eerder een opgaan in iets.

Wanneer je kontemplerend naar een sprietje gras kijkt, zult je dus niet zeggen: hoe wonderlijk is het, dat een koe daarvan melk weet te maken en zo de hele zuivelindustrie aan het werk weet te houden.

Dan zeg je: gras, groen, gras, sprietje. Ik ben als dat gras, ik ben groen, ik ben een spriet, ik ben gras, ik ben één, met wat ik beschouw.

Je leeft, vibreert, wordt gestreeld door de wind, neemt v edsel op uit de aarde, je bent één met het gras. Je probeert één te worden, met hetgeen je beschouwt.

Wanneer je b.v. de roos beschouwt, die de kern van vele mysterien is, zo mag je je niet afvragen, wat zij betekent. Dan moet je zeggen: ook ik ben als die roos, ik ben die roos. Al wat ik daarin ken, is in mijzelf. Ik wil er één mee worden, één mee zijn.

Wanneer de roos openbloeit, zo wil ook ik openbloeien, zo bloei ook ik open. Wanneer de roos op een kruis ligt, zo lig ik op het kruis. Ik ben er één mee.

U ziet, dat dit niet zo moeilijk is, als het lijkt. Het is een kwestie van concentratie. Er zijn natuurlijk mensen, die voor kontemplatie ingewikkelde onderwerpen willen nemen. Maar probeer je om te beginnen maar eens voor te stellen, wat het is om een berg te zijn of een straatsteen. Wees niet bang voor het uitgaan van de meest eenvoudige onderwerpen.

Wanneer je immers doordringt tot het andere, er één mee weet te worden in je gevoel, dan dring je gelijktijdig door tot een nieuwe werkelijkheid.

Juist in die nieuwe werkelijkheid blijkt steeds weer, dat je in alles en met alles, waarmede je je één weet te gevoelen, voornamelijk de kracht ondergaat en beschouwt, waaruit het ontstaan is.

Dan zien wij, dat je in duizenden vormen God kunt ontmoeten en met die God zo verbonden bent, tot je niet meer weet, waar je eigen wezen ophoudt en Gods Wezen begint of omgekeerd.

Dan heb je het werkelijke doel van alle kontemplatie bereikt: de eenwording met al.

Nogmaals dus: gebed is het waarmaken van de goddelijke kracht voor jezelf, het zij in een gesprek met God, hetzij door een daad, waarin je God waardig wilt zijn.

De basis hiervan is het besef van het hogere en je pogen om hiermede, door wat je bent of doet, in contact te treden.

Meditatie: het overwegen van alles, wat samenhangt met een bepaald punt of probleem. Hierbij is het niet belangrijk, waaraan je begint. Wel is het belangrijk, dat, waar je gedachten je ook heen mogen voeren, je altijd weer terugkeert tot het punt, waarvan je bent uitgegaan.

Dit doe je tot je samenhangen ziet. Indien u wilt denken over het lijden van de wereld, dan moogt u u ook even bezig houden met een vlooiebeet of de pokken. Dat is niet belangrijk. U moet zich echter voortdurend bewust blijven van het feit, dat lijden in verschillende gradaties de kern is, waarin al, wat je overdenkt, verbonden blijft.

Kontemplatie betekent éénworden met het andere, er in opgaan. Je bent dan jezelf niet meer. Maar ook in de vorm van het andere ervaar je zo goed mogelijk de verbondenheid met de totaliteit, zowels deze ook in jezelf bestaat.

Wat, zoals u ziet, alles nogal eenvoudig is. Nu hoop ik maar, dat ik het voor u eenvoudig genoeg gemaakt heb. Maar wanneer u commentaar wilt geven, moogt u dit nu geven.

Daar u van mij gemeend aanbod ook nu geen gebruik maakt, wordt het tijd, dat ik een einde aan mijn bijdrage ga breien.

Ik heb nu verschillende onderwerpjes met u behandeld.

Een heb ik alleen maar even aangestipt en u verwezen naar de bibliotheek. Maar ik vraag mij nu toch wel even af, wat wij te samen nu eigenlijk gedaan hebben. Een dergelijke beschouwing, die ik normalerwijze na de seance in mijn eigen wereld pleeg te houden, is vaak het interessantste voor mij van de gehele avond.

U hebt vandaag niet veel gezegd. Het enige, waarover U iets wilde zeggen, was het onderwerp, waarover ik niet al te veel wilde zeggen: Baha'i. Maar aan de mogelijkheid over al het andere vragen te stellen, bent u rustig voorbij gegaan.

Toch wil ik een konklusie trekken uit de onderwerpen. Wij leven in een wereld, waarin wij met alles bewust of onbewust verbonden zijn.

Van welk onderwerp wij dan ook uitgaan, wij komen altijd weer bij onszelf terecht, onze dromen en verlangens, maar ook bij de kern van ons eigen wezen.

Of wij nu spreken over de dierbare overgeganen, die wij na de dood hopen te ontmoeten, een ander geloof bezien, of een bepaalde techniek beschouwen, ons zelfs bezighouden met alles, wat de ontwikkeling of de situatie van de gehele mensheid betreft, het komt op het zelfde neer.

Wat wij ook bezien en hoe wij het ook bekijken, wijzelf zijn in feite steeds weer ergens het onderwerp, wijzelf vormen in ons besef voor alles de maatstaf.

Het zijn onze verwachtingen, onze belevingen, die uitmaken, wat wij zullen denken omtrent onszelf, ja, wat wij in de wereld in feite zijn.

En als er dan iemand komt, die zich afvraagt, of de verandering der mensheid nu ook werkelijk en geestelijk een evolutie betekent, zo zijn er altijd weer enkele mensen, die kregel worden en voor zich mompelen: maar wij zijn toch geen mensen uit het stenen tijdperk meer?

Waarom zegt u dit dan? Toch zeker omdat u uw wereld, uw persoonlijkheid, uw benadering van het geheel, ja, zelfs uw eigen specialisme binnen het menselijke geheel hanteert als kern- en uitgangspunt voor uw benadering en beroordeling van alles?

Welk onderwerp wij ook aansnijden en hoe wij dit ook zullen doen, zeer oppervlakkig of zeer diepzinning, wij komen altijd weer op het zelfde neer. Ook ik maak mijzelf, bewust of onbewust, met mijn eigen inhouden en waarderingen, tot de maatstaf, waaraan volgens mij al het andere zou moeten beantwoorden, de gouden waarheid, waarmee al het andere zonder meer vergeleken kan worden.

Het is begrijpelijk, dat u als mens dit doet. Het is niet zo vreemd, dat wij als geest dit vaak nog doen, ofschoon mij nooit duidelijk is geworden, waarom b.v. een professor in de theologie zich opeens gerechtigd voelt, als deskundige een oordeel te geven over zuiver medische problemen, of een dokter meent door zijn studie zonder meer in staat te zijn zich een oordeel te vormen over zuiver mathematische zaken en wat die meer zij.

Specialisme omvat gemeenlijk maar een beperkt deel van de beschikbare kennis en mogelijkheden, maar wordt steeds weer gebruikt als een gezagsstandpunt, waarbij elk oordeel door anderen

zonder meer als juist aanvaard dient te worden, ofschoon dit zelfde oordeel toch maar op een zeer smalle basis van kennis en levenservaring gegrondvest zal zijn.

Ik vraag mij af, of specialisme wel zo belangrijk is. Moeten zij niet veel eer zoeken naar een synthese, zowel in de geest als in de stof?

Ik meen, dat wij veel meer moeten proberen één te zijn met alles, wat rond ons is, niet daarboven of er onder staande in eigen besef, maar door het te aanvaarden als gelijkwaardig en ons af te vragen, wat wij daarvan kunnen leren.

Wanneer wij bereid zijn van de gehele wereld te leren, zullen wij soms ook in staat zijn anderen iets te leren. Maar zodra wij denken dat wij anderen kunnen beleraren, zullen wij zelve niets leren en anderen hoogstens meer versuffing brengen.

Ik dacht, dat dit een slotsom is, die van belang is. Mogelijk daarom heb ik het gevoel, dat het onderwerpje, dat ging over bidden, mediteren en kontempleren toch iets boven de rest van de behandelde onderwerpen uitsteekt.

Want zit daarin niet de sleutel voor alles? Wanneer wij spreken met God, zoals wij hem begrijpen, dan kan God ons ook antwoorden zo, dat wij Hem kunnen begrijpen.

Spreken wij tot God als iemand, die onbegrijpelijk ver is, dan sluiten wij onszelf daardoor meestal af voor elk begrijpelijk antwoord, dat die God ons geven kan.

Wanneer wij bezig zijn alles meditatief te bezien en te ontleden en toch gelijktijdig bang om te zien, welke relatie tussen onszelf, de wereld en het onderwerp van onze meditatie bestaat, dan komen wij naar ik vrees nooit verder. Wij hebben ten hoogste even een mooie droom, maar wanneer wij ontwaken, zitten wij weer met dezelfde verwarring als voorheen.

Met kontemplatie geldtook al weer: zolang wij denken, dat wij vanuit onszelf moeten beschouwen, zullen wij nooit het ware wezen der dingen leren kennen. Maar zodra wij trachten één te worden met het wezen der dingen, onszelf niet als maatstaf hanterende, of als belangrijk beseffende, zal het wezen van het andere in ons herontstaan. Dan zullen wij weten, wat het wezenlijk is en voor ons betekent. Dan zullen wij mogelijk ook beter beseffen, wat wij er mee kunnen of moeten doen.

Een mens, die geestelijk vooruit wil komen, dient altijd te beseffen: ik ben natuurlijk wel ergens een unicum, ik ben een enkele deel van het geheel ook. Maar eerst wanneer ik leer begrijpen, wat de andere deeltjes van het geheel zijn en dezen niet vanuit mijn standpunt, maar vanuit hun eigen standpunt tracht te beseffen, zal ik in staat zijn het geheel te leren kennen.

Ik dacht, dat het daarom begonnen was. Waarmede ik nog een eigen bijdrage geleverd heb ook. Maar ik sluit nu en hoop u met mijn behandeling van uw onderwerpen niet te zeer teleurgesteld te hebben.

Ik dank u voor uw aandacht. tot ziens.

-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Gezien uw aangename reactie op mijn vorige verschijnen in uw kring verstaat ik mij ook op deze avond het tweede gedeelte voor u te behandelen. Deze avond is, naar ik begrepen heb, gewijd aan onderwerpen, die door u gesteld waren, worden of zullen worden en ik verzoek u dus mij het onderwerp te noemen, waaraan wij nu dienen te beginnen.

x

de invloed van getallen

- Zeer summier kan ik u hierover wel enkele gegevens verstrekken.

Wanneer wij de betekenis van getallen hanteren, zo dienen wij ons er van bewust te zijn, dat wij in feite kabbalistisch denken en dan nog wel praktisch kabbalistisch, om niet te zeggen: magisch kabbalistisch.

Het systeem, waarvan je uitgaat, is ongeveer als volgt: Elk wezen in de kosmos heeft een bepaalde inhoud en waarde. Waar dit wezen ook in verschijning treedt of geboren wordt, deze waarde zal altijd tot uiting komen.

Wanneer u een naam krijgt, zo is dit geen toeval. Deze naam zou mede beïnvloed worden door uw eigen persoonlijkheid en zo de naam door omstandigheden toch niet geheel juist gekozen zou zijn, zo zal men u een andere roepnaam of bijnaam geven, die wel strookt met uw persoonlijkheid.

Op het ogenblik van uw op aarde in verschijning treden, werkt een dergelijke kracht in. Het is de afstemming en waarde van uw wezen, waardoor u juist op een bepaalde dagen in een bepaald jaar geboren zoudt worden.

Men gaat van deze stellingen uit en berekent zo het eigen getal van een mens. Ik kan u moeilijk vele voorbeelden geven hiervan, maar wil toch niet geheel zonder voorbeeld spreken.

Nemen wij aan, dat de eindsom van alle letters in uw naam 8 is. Nemen wij verder aan, dat de geboortedatum het getal 7 oplevert.

Dan kunnen wij zeggen: de persoonlijkheid heeft in zijn gedrag priesterlijke neigingen. In het totaal van zijn ontwikkeling op aarde wordt hij echter voornamelijk door de menselijke mogelijkheden en waarden gestuwd. Wij trekken bovendien dan de konklusie, dat een dergelijk mens vele humanitaire neigingen zal vertonen.

Maar het eindgetal van beide data wordt 15, wat, herleid, het getal 6 oplevert. Wat voor ons van belang kan zijn, wanneer wij de relatie met andere getallen proberen te overzien.

Deze mens koopt een auto. Daaraan treffen wij het nummerbord, waarop voorkomen: het getal 15, een paar letters waarvan de waarde 8 wordt plus twee cijfers, 6 en 4, waarvan de som 10 is.

Wij stellen dan: wanneer het eigen somgetal 6 correspondeert met het eindgetal, dan zal de mens in het vervoermiddel

weinig ongelukken doormaken. Want de karakteristiek van de mens past bij het karakter van zijn voertuig.

Dit is niet het geval: de som van de getallen van het voertuig zijn b.v. 16, letterwaarde 9, 12. De mens kan in vele gevallen mechanische defecten of ongevallen door het niet handzaam zijn van zijn voertuig verwachten.

Het is duidelijk, dat dit nimmer geheel juist zal zijn, maar het kan toch enige aanduiding betekenen van de overheersen - de kansen.

Stel dat die zelfde persoon een telefoonnummer heeft met een somgetal 5. Nu kent men aan getallen ook een eigen waarde toe en stelt vaak, dat 5 een onrustig getal is. Dan zeggen wij, dat de mens, met zijn eindgetal zes, zeer menselijk de p... in krijgt op die oproepen, die hij middels zijn telefoon krijgt. Er zullen b.v. veel verkeerde aansluitingen voorkomen e.d., of storingen op ogenblikken, dat dit voor hem bepaald niet tepas komt. Zou zijn eigen getal ook 5 zijn, dan zouden deze zelfde defecten en verkeerde aansluitingen voor hem eerder een bron van genoeg en nut kunnen zijn.

Krijgt de mens met zijn getal 6 een nummer, waarvan het somgetal 8 is, dan kunnen wij zeggen: in persoonlijk vlak ligt dit getal goed. Zakelijk zal deze mens echter uit moeten kijken, daar dan misslagen en misvattingen per telefoon vaak voor zullen komen. Men zal te laat of niet vernemen, dat men in belangrijke zaken is opgebeld. Zo iemand zou dus, indien hij ook zaken per telefoon doet, op zijn minst een telefoonantwoordapparaat moeten aanschaffen.

Wat alles nogal vreemd klinkt en in feite meer doet denken aan goochelen met getallen dan een werkelijke analyse van mogelijkheden.

De achtergrond van dit alles acht ik persoonlijk echter aanvaardbaar. Ik zeg niet, dat het voor mij waarheid is, maar dat het gezien mijn mogelijkheden en ervaringen mij aanvaardbaar lijkt.

De juistheid van dergelijke konklusies trek ik in twijfel, maar toch zijn er aanduidingen bij, die het raadzaam maken met het geheel altans rekening te houden, zonder echter op een waarworden van het aangeduide te rekenen.

Elke mens heeft een eigen karakteristiek. Ik meen niet, dat er een enkele mens bestaat, die zal kunnen ontkennen, dat hij of zij specifieke trekken en eigenschappen heeft.

Wanneer men nu aanneemt, dat nummers dit karakter weer kunnen geven, zal men ook aan moeten nemen, dat grondeigenschappen ook elders eigenschappen aangeven, b.v. bij huizen, voertuigen, communicatiemiddelen enz.

Ik stel: wanneer de trilling van een voorwerp of persoon met het gelijke getal kan worden aangeduid, dan is er kennelijk sprake van een mogelijkheid tot harmonie.

Voor een mens, die met een dergelijk voorwerp of een dergelijke persoon moet werken, zal dit altijd aangenaam zijn: hij zal zichzelf daarin immers terug kunnen vinden of waar kunnen maken.

Geven de getallen een disharmonie aan, dan kun je zeggen: er is een verschil in ritme, kwaliteit, werking, waardoor fouten denkbaar worden.

Men kan dan redeneren: wanneer 't autonummer een waarde aanduidt, die sterk afwijkt van de persoon, dan zal de persoon in kwestie waarschijnlijk minder juist t.a.v. het mechanisme reageren en hierdoor mogelijk ook onjuist reageren in het verkeer.

Je zou dan moeten verwachten, dat meer dan normaal panne optreedt en ook ongevallen waarschijnlijker zijn. Wat, wanneer je uitgaat van harmonie en disharmonie, zo vreemd nog niet is. Want door de voorwerpen reageert men zelf op een bepaalde wijze.

Maar omgekeerd zullen voorwerpen vaak reageren door een uitstraling, die de mens zelf daarop legt. Er zijn mensen, die verliefd zijn op hun auto. Wanneer die auto oud en versleten is, zodat anderen de motor maar moeilijk of niet kunnen starten en bij stilstand grote moeite hebben de motor aan de praat te houden, zo zal de eigen altijd nog zijn wagen zonder fout zien functioneren.

Er zijn mensen, die dit verklaren uit de liefde van de mens voor de auto, uit de overeenkomst van getalswaarde in de mens en de auto e.d. Volgens mij is het juister te zeggen: deze mens is door zijn geneigdheid zozeer ingegroeid in de eigenaardigheden van zijn vehicel en op zijn wijze zo harmonisch met de bestaande toestand, dat hij onbeseft door zijn eigen handelingen de fouten en onregelmatigheden van het mechanisme compenseert.

Indien getallen dus harmonie en disharmonie uitdrukken, is het zo dwaas nog niet te stellen, dat getallen een invloed hebben op de gang der zaken, ook al geven zij, aangenomen dat de stelling juist is, eerder de wijze van harmonie, begrip en juiste reactie aan, dan eigen kwaliteiten van voertuig of mens. Dit volgens mijn inzichten.

Moeilijker wordt het volgens mij, wanneer wij gaan kijken naar de invloed van huisnummers. Want daarin wonen gemeenlijk vele of meerdere gezinsleden, allen met een eigen getal. Je kunt dus moeilijk zeggen, wat het huisnummer voor het geheel te zeggen heeft.

Er zijn mensen, die daarom het getal van het huis zelf als een soort voorspellende eigenschapsbepaling zien. Zij zeggen o.m.: wanneer de getalswaarde van het huisnummer 2 wordt, zo zal het een huis zijn, waar je wel langere tijd pleegt te wonen, maar er kleven toch fouten aan, zodat enige erger wel zeker is.

Is het getal 1, zo stelt men, dat je in een dergelijk huis gemeenlijk zult blijven wonen tot je dood toe. Wat volgens mij nog niet betekent, dat je verblijf daar van lange duur zal moeten zijn. Maar velen geloven inderdaad, dat mensen, die in een dergelijk huis wonen, daaruit alleen te verdrijven zijn met veel moeite en geweld, terwijl zij zo mogelijk dit huis eerst verlaten, wanneer zij een eigen kleinere houten laatste woning krijgen aangemeten.

Het getal 3 zou dan betekenen, dat er nogal wat moeilijkheden met burens te verwachten zijn. Het getal 4 wordt vaak geduid als een neiging tot verdergaan, zodat men wel binnen niet te lange tijd weer zal verhuizen.

Zo kun je doorgaan. Maar nogmaals: dit wordt bijgeloof.

Dergelijke dingen zullen niet altijd waar kunnen zijn. Want de getallen kunnen mogelijk dan nog iets aangeven omtrent b.v. de eigenschappen van voertuig of huis, maar zij zullen zeker niet onomstotelijk kunnen bepalen, wat u zult denken, voelen en doen.

Ik ben soms geneigd te geloven, dat bij juiste berekening de mens uit dergelijke getallen enig inzicht kan verkrijgen in de harmonieën en disharmonieën, die hij aan zal kunnen treffen. Wat zou betekenen, dat men zo gekonfronteerd wordt met een situatie, die beheerst kan worden, maar die, wanneer zij niet beheerst wordt, mogelijk invloed kan uitoefenen op hetgeen men beleeft.

Kunnen. Maar nogmaals, een getal geeft volgens mij nooit iets aan, wat met zekerheid zal gebeuren. Een telefoonnummer, dat toevallig voor u niet harmonisch is, betekent nog niet, dat er aan de telefoon niets in orde is, dat er fouten in schuilen. Ten hoogste is het een aanduiding, dat die telefoon voor u, wanneer u niet oppast, soms disharmonie kan betekenen. Maar dat is dacht ik in meerdere of mindere mate alle telefonische verbindingen op zijn tijd eigen.

Je kunt stellen, dat getallen harmonische mogelijkheden aanduiden of disharmonie weergeven. Dan is het mogelijk, dat inderdaad daarvan iets waar is. Maar het zal de mens zijn, die door zijn reacties de disharmonie aantrekt of de harmonie waarmaakt. Want de kern van alle dingen is volgens mij nog steeds de mens zelf.

Wilt u nog verder gaan met het cijferen, dan is het zelfs mogelijk de gehele structuur van het eigen wezen in cijfers uit te zetten op een pentagram, waardoor men een soort cijferhoroscoop krijgt, waaruit je kunt zien, wat de samenhangen van eigen innerlijk zijn en wat de uiterlijke kwaliteiten zouden kunnen zijn. Men stelt, dat hierdoor harmonie en disharmonie kenbaar worden.

In ieder geval is het niet mogelijk langs deze wegen de toekomst uit getallen te berekenen, ofschoon er nogal wat mensen zijn, die stellen, dat dit wel mogelijk is. Wel degelijk kun je, gezien de konfrontatie met eigen wezen, die in een dergelijke beschouwing verborgen ligt, erkennen, onder welke omstandigheden men tot harmonische of disharmonische reacties zal komen.

Kun je toekomstige invloeden overzien, b.v. aan de hand van een goede horoscoop, dan kun je op grond van de bereikte zelfkennis echter wel te voren konstateren, in welke perioden je minder harmonisch zult reageren. Waarmede een mate van proscopie bereikbaar wordt.

Ten slotte de volgende opmerkingen: Wanneer u gelooft in de betekenis van getallen, maakt u de door u daaraan toegekende betekenissen in eigen leven veelal door uw geloof en gedrag zelf waar.

Daar harmonische eigenschappen de neiging hebben in alles tot uiting te komen, mogelijk dus ook in getallen en letters, is enig inzicht in harmonie en disharmonie langs deze weg toch wel bereikbaar.

Wie zichzelf beheerst, verandert hierdoor zijn relatie met zijn omgeving en dus ook de betekenis, die deze voor hem heeft. Er is dus geen sprake van enige dwang.

Goeden avond.

d.d. 27 februari 1976